

Pi

– zadnji polarni medvedek

Alenka in Tomaž KLOPČIČ

Ilustriral Roman Peklaj

Alenka & Klopčič
Pi – zadnji polarni medvedek
Ilustriral Roman Peklaj

www.ekoknjiga.eu

Lektorirala Breda Munda
Likovno-grafično uredil Roman Peklaj
Izdajatelj Eko knjiga d.o.o.

Ljubljana, 2010
1. izdaja, 1. natis
Naklada: 700 izvodov

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

ŽUMBAR, Alenka

Pi - zadnji polarni medvedek / Alenka & Tomaž Klopčič ;
[ilustriral Roman Peklaj]. - 1. izd., 1. natis. - Ljubljana :
samoza., 2010

ISBN 978-961-92964-2-4

1. Klopčič, Tomaž

253670144

Za mecensko podporo pri izdaji knjige
Pi – zadnji polarni medvedek se zahvaljujeva
slovenski poslanki v Evropskem parlamentu
dr. Romani Jordan Cizelj. Zaradi njene pomoči
je knjiga izšla tudi v slovenskem jeziku.

Avtorja

Pi

– zadnji polarni medvedek

Alenka & Tomaž Klopčič

ilustriral Roman Peklaj

SAD EARTH
COLLECTION

1. poglavje

Pi in Pingo

»Teci, Pi, teci!« Pingo je kričal in frfotal s kratkima perutkama ter se vsake toliko privzdignil od silne vzhičenosti, ko je mali beli medvedek Pi tekel za veliko snežno žogo in jo poskušal ujeti.

A Pi je bil prepozen in snežna žoga je pljusknila v ledeno severno morje. Mali beli medvedek je bil tako razočaran, da je kar obsedel na robu ledene plošče, kjer se je vsak dan igral s Pingom, in se zabil predse. Zdaj ga je nekaj zmotilo in začel je hoditi gor in dol po ledenem robu.

»Kaj je, mali?« je prihitel do njega Pingo. Malega medvedka je imel tako rad, kot bi bil njegov sin, tudi zato, ker ga je močno spominjal na njegovega očeta Petra, s katerim je stari pingvin – preden je Peter zbolel – vsak dan lovil ribe. No, pravzaprav mu je le delal družbo, ker loviti sam ni znal – to je zanj opravila njegova Taja.

»Ali se mi samo zdi, Pingo, ali pa je ta plošča res vsak dan manjša? Sem morda jaz že toliko večji ali kaj?« je bil začuden Pi.

»Mislim, da ni le to, da si vsak dan večji, Pi. Mislim, da se najina plošča res manjša,« je odvrnil Pingo, v tistem trenutku pa se je iz daljave slišal krulež Pijeve mame Maje. Čas je bil za kosilo.

Pi se je obrnil in stekel mami ter ribjemu vonju naproti, Pingo pa je poskušal loviti njegov korak in zraven prhotal s perutkami. Puhasti medvedek je bil res vsak dan večji, sploh ga ni mogel več dohajati, si je mislil mali pingvin.

* * *

Po okusnem kosilu, ki pa ni bilo tako obilno kot nekoč, ko je v njihovem ledenem zalivu mrgolelo rib – velikih in malih, srebrnih in rdečih, zdaj pa so ostale le male sivkaste ribice, ki jih je bilo izjemno težko ujeti -, sta se Pi in Pingo odpravila k počitku, Pijeva mama Maja pa je šla zopet v lov.

Dan se je že skoraj poslovil, hitro se je približevala noč in zdelo se je, da bo jasna. Mrzla pa zagotovo, tako da bo verjetno nebu zopet zavladal polarni sij. Pingo je zatisnil oči in kljub Pijevemu smrčanju zaspal z mislijo na svojo Tajo. Vsak dan jo je bolj pogrešal ...

2. poglavje

»Adijo, polarni tečaj ...«

»Pingo! Mama! Pingooo!«

Pingo, ki je vedno spal stoje, je butnil na tla. »Au!«

»Kaj, kaj ...?« je bil zmeden pingvin. »Kje sem?«

Pingo je zares dobro odprl oči šele ob drugem kriku malega Pija, ko so se obenem pod njim začela premikati tudi tla: »Pingo!«

Zdaj je Pinga kar poneslo zvoku naproti. Pi je stal na njuni ledeni plošči, po kateri se je ravno v tistem trenutku raztegnila globoka razpoka, zaslišalo pa se je pokanje ledu. Med Pingom in Pijem je zazijala luknja, ki je bila vse večja, zapolnjevalo pa jo je hladno morje.

»Pi!!!« Pingo je bil čisto iz sebe. Ta prizor je že videl in vedel je, kaj sledi. Mali pingvin je stekel, kot je le mogel hitro stran od plošče po zalet, in s pomočjo perutk skoraj poletel na ploščo, ki je bila v tistem trenutku že precej daleč na morju. Uspelo mu je! Pristal je ob belem medvedku, ki je že točil solzice.

Na obrobju polarnega tečaja je stala Pijeva mama Maja in grulila na ves glas, njeno gruljenje pa je še dolgo odmevalo okoli Pija in Pinga.

»Pa ne že spet ...,« je zamrmral Pingo.

»Kaj praviš?« je smrknil Pi.

»Jutri, Pi, jutri. Ne skrbi, vse bo v redu,« je miril medvedka, čeprav še sam ni bil prepričan v to. Gledala sta proti Maji, Pi je neumorno jokal in grulil mami v slovo, Pingo pa je zopet zamrmral: »Adijo, polarni tečaj ...«

* * *

»Ne, ..., mama ..., ne ...,« je še v spancu mrmral Pi, ko ga je Pingo stresel.

»Pi, zbudi se! Pi!«

»Kaj, kje ...?« Pi je bil še bolj zmeden kot Pingo prejšnji večer. Ko je odprl očke, je pred njim zasijalo močno sonce, v daljavi pa se je odpiral pogled na neverjetno zeleno otočje. Česa takega mali Pi še nikdar ni videl.

V hipu je pozabil na moro, ki ga je mučila. »Kaj je to, Pingo?«

»Mislím, da tu živi človek, Pi.«

»Kaj je to človek?« je bil radoveden mali.

»Človek je bitje brez dlake, ki hodi po dveh nogah – podobno kot jaz -, živi pa skoraj povsod, le tam ne, od koder prihajava midva.«

»Ooo,« je bil Pi osupljen nad veliko ladjo, ki se jima je naglo približevala in je prej sploh nista opazila.

»Drži se, mali!« je zavpil Pingo, ko ju je ladja že skoraj dosegla, potem pa tik pred njuno ledeno ploščo obrnila smer, tako da je nanju pljusknil le morski val. Nevarno ju je zamajalo, da sta se tesno stisnila na sredino plošče, a zdelo se je, kot da je najhuje mimo.

Gledala sta za ladjo, na krovu katere so se zdaj znašli smešni možicljí in s prsti kazali na njiju ter se smejali. Pingo se je zaščitniško postavil pred Pija in zakrilil s perutkami. Nikomur ne bo pustil, da škoduje malemu ... A človek in njegova ladja sta tako hitro izginila, kot sta se prej znašla ob njiju.

3. poglavje

Orka in Cezar

»Pingo, kaj si mislil včeraj, ko si rekel 'Pa ne že spet'?« je pozno tega dne, ko se je Pingo izčrpan od zajemanja alg iz morja sesedel na sredino ledene plošče, vprašal Pi.

Še preden je Pingo pogoltnil prvi grizljaj te težko pridobljene večerje, se mu je ta zaletel. Vedel je, da bo moral enkrat prijateljem s severnega pola povedati, kako se je znašel pri njih, a ni vedel, da bo moral svojo zgodbo zaupati ravno mlademu medvedku, ki je imel pred seboj še vse življenje.

No, očitno je, da bo tega zdaj že tudi zares videl, zato je začel: »Veš, Pi, jaz prihajam z daljnega južnega tečaja. Tam imam tudi svojo Tajjo pa verjetno tudi otročka ...«

»Kako verjetno imaš otroka? In kdo je Tajja?« je spraševal Pi.

»Čakaj, čakaj ...,« ga je ustavil Pingo. »Lepo po vrsti.«

Pingvin je nadaljeval: »Zgodilo se je podobno kot zdaj nama in tvoji mami. Tajja – moja ženka - je šla po hrano, jaz sem valil in počilo je podobno kot na polarnem tečaju. Razpoka med mano in Tajjo, ki se je ravno v tistem trenutku vrnila k meni, je bila vse večja in zmogel sem ji le še vreči jajce, potem pa sva se za vedno poslovila. Med nama je bila prevelika razdalja in nisem si upal skočiti v vodo. Zdaj mi je žal, da sem bil tako strahopeten ...«

Tako žalostnega Pinga Pi še nikoli ni videl, zato se je stisnil k njemu. Ko je bil mali v klobčiču, je Pingo, sloneč na Piju, nadaljeval: »Na ledeni kocki, ki jo je pahnilo na odprto morje, sem potem potoval več dni, spoznal sem tudi

nekaj bitij, za katere nisem še nikdar niti slišal, vmes sem moral presedlati na leseno desko, saj je moja kocko toplo morje stopilo, in potem sem se znašel v tvojem kraju. Tvoj oče Peter me je potegnil iz vode, ko sem bil že čisto shiran, in me napojil ter mi nalovil hrano, nato pa sta me s tvojo mamo celo naselila v sosednji brlogec, da sem lahko okreval.«

»Uf, tega nisem vedel ...,« je bil Pi presenečen nad Pingovo zgodbo. Tudi staršev ni nikdar vprašal, kako to, da Pingo živi z njimi. Odkar ve zase, je bil Pingo na tem svetu – njegov najboljši prijatelj in varuh obenem.

»Saj nisi mogel vedeti. Ko si prišel na svet, sem bil med prvimi, ki smo te lahko pozdravili,« se je nasmehnil Pingo. »Pa taka prikupna štručka si bil. Že po nekaj dneh si se skobacal iz brloga in skoraj padel v vodo!«

Še preden sta se Pi in Pingo začela smejati, je v njuno ploščo butnil ogromen val. Pa še en. Takrat je ploščo dvignilo v zrak, da sta oba pristala v vodi.

»Aaaaa!« je tulil Pingo, Pi pa je le lovil zrak. Plavati se še vedno ni dobro naučil.

»Pi, primi se!« je zavpil Pingo Piju, ko se je uspel potegniti nazaj na ploščo in mu pomoliti perut. Pi je nerodno zamahoval z vsemi štirimi tačkami in se trudil gledati iz vode. Nikakor ni uspel uloviti Pingove perutke.

Pingo ni vedel, kaj naj stori: naj skoči v vodo, a kako naj porine medvedka na drsečo ploščo, ali naj skoči na veliko orko, ki se je znašla ob njiju. Njeno oko je bilo zdaj tik ob plošči in Pingo, ki je vedel, da bo orka le enkrat odprla svoja usta, pa ju bo oba posrkalo vanje, je izkoristil trenutek in s kljunom pritegnil v to malo oko. Ni vedel, ali jo bo to razjezilo in kaj naj sploh stori.

Na njegovo presenečenje je orka še enkrat zamahnila z repom, da je velik val privzdignil malega medvedka, ki je izkoristil trenutek in globoko zajel zrak, preden se je spet znašel v vodi, potem pa odplavala v vodne globine. Pingo si je oddahnil, a le za trenutek, saj je moral rešiti Pija iz vode.

»Daj, Pi, potruđi se in me primi za perut!« je zopet poskušal. A Pija je zdaj odneslo že precej dlje od plošče in ga ni mogel več doseči. Ko se je Pingo že namenil skočiti nazaj v vodo, je Pija nekaj dvignilo in ga pripeljalo do plošče, da ga je lahko Pingo potegnil k sebi.

Medvedek je še izkašljeval morskó vodo, ko je iz vode pokukalo majhno oko.

»Živijo, fanta, jaz sem Cezar. Ne zahvaljujta se mi za rešitev. Pa dobrodošla v mojem oceanu!« je bil veder smešni morskí skat, ki je s plavutmi meril v dolžino več kot njuna ledena plošča.

»Sreča v nesreči!« je pomislil Pingo, ki ga je še pred napadom orke začela skrbeti nagla topitev njune plošče.

4. poglavje

Severni medvedek sredi oceana

»Cezar, kako si naju sploh našel?« je skočil v besedo zgovornemu in nadvse dobrovoljnemu morskemu skatu Pi.

»Zanimivo vprašanje!« je bil vesel nove iztočnice za dolg monolog morski skat, ki je ob vsakem vprašanju ponovil, da je zanimivo.

Pingo je že skoraj zadremal na gladkem Cezarjevem hrbtu, ko ga je zopet predramil Cezarjev višji ton: »Spal sem zakopan v pesku na dnu oceana, ko sem začutil tresenje in naglo premikanje. Zdelo se mi je, da ni le ladja, zato sem pokukal in videl obris orke ter sence nečesa, česar še nisem nikdar videl. Pa sem moral pogledati. No, z orko sta opravila sama, potem mi je pa ostalo le še, da pomagam tebi, mali moj,« je Piju odgovoril Cezar.

»Ja, če bi prišel kakšno sekundo prej, tudi ne bi bilo nič narobe,« je zagodrnjal Pingo, sicer zelo ponosen, da je sam odgnal velikega sesalca.

»Kot sem videl, kolega, nisi imel prav velikih težav z njo,« je bil še naprej veder Cezar. Pingo se je ob tem kar malce napihnil, Cezar pa je veselo zamahnil s svojim dolgim tankim repom, katerega konec se je zdaj znašel tik ob Pingovem očesu. Ko je iz konice repa zabliskala mala strela, je Pingo od strahu odskočil in skoraj spet padel v vodo.

Cezar je Pinga obdržal na hrbtu, tako da je zamahnil s plavutjo, njegov rep pa se je spet vrnil v vodo. »Če ti orke ne bi uspelo pregnati, bi jo pa moj rep malo stresel,« se je nasmehnil, prav tako ponosen, da ima na sebi električno varovalo.

»Wau,« je bil zaprepaden Pi, ki je bil nadvse navdušen nad novim prijateljem. Osupljen je bil tudi nad razgledom, ki se mu je ponujal. Povsod naokoli je bilo le modro morje in pihljaj je prijeten vetrič.

»Pomisli to, Pingo! Severni medvedek sredi oceana, kaj?! Ko bom povedal mami, sploh ne bo verjela!«

Pingo je bil tiho, saj ga je zaskrbelo, da Pi morda tega Maji sploh ne bo imel priložnosti povedati.

* * *

Ravno ko sta postala Pi in Pingo malce žejna, se je ulil dež. Deževalo je kot iz škafa in premočen medvedek je bil vse težji za sicer velikega morskega skata.

»Fanta, odložiti vaju bom moral,« je zasopihal Cezar.

»Kje, kako to misliš?« je postal paničen Pingo.

»Tule,« je odgovoril Cezar in Pinga in Pija, še preden sta dojela, odvrigel na skalovje ob peščeni plaži, kjer so rasle velike palme in se je vil vonj po kokosih in bananah.

»Srečno, fanta! Pa ni se vama treba zahvaljevati!« se je Cezar naglo, kot se je znašel ob njima, tudi poslovil. Smešno, še podobne besede je uporabil, je pomislil Pingo.

A je hitro pozabil na skata, saj je njegov varovanec izginil. »Pi! Kje si, Pi?!« je zatulil Pingo, a odgovora ni dobil.

5. poglavje

Mali človeček z ribo

»Pi! Pi!!!« Pingo je bil čisto iz sebe. Mali Pi, ki je naenkrat pozabil, kako mu je ime, je slepo tekel proti malemu človečku, ki je pravkar potegnil iz vode veliko ribo, in v strahu pred Pijem, ki se je zagnal proti njemu, stekel v notranjost otoka, na katerem sta se znašla.

* * *

↓ Pingo je bil čisto zasopihan, ko je pritekel na mesto, kjer je stal Pi. Ta se je oblizoval, ko je ogledoval ribo v roki malega človečka, ki je imel na sebi le strgane kratke hlače, in se mu počasi približeval. Mali človeček, ki zdaj ni mogel nikamor več uiti, saj je bil s hrbtom naslonjen na veliko skalno gmoto, ki se je očitno na tem mestu znašla prav pred kratkim, saj so ves čas z nje leteli mali in tudi malce večji kamenčki, se je le še živčno prestopal na mestu. Roke je imel iztegnjene in še vedno je v eni držal svežo ribo. Ko je Pi planil nad njo, je riba izginila v luknjo v skalnati gmoti.

~ Pi, lačen kot še nikoli, se je zaletel v veliko skalo pod luknjo, kamor je njemu nevidna roka potegnila ribo, da se je skala premaknila, in pred Pijem, Pingom in malim človečkom je zazijala črna luknja. V luknji pa prestrašeni oče malega človečka, ki je pred seboj še vedno držal morski ulov. Ko je pred seboj poleg sina zagledal še hecnega malega pingvina in medvedjega mladiča, pa je temu ponudil tako zeleno ribo. Takoj ko je lačni Pi planil na ribo, pridružil pa se mu je tudi Pingo, je mali človeček priletel očetu v naročje in v objemu sta oba zajokala.

* * *

Potem ko se je Pi še napojil z vodo, ki je tekla po skalovju, znotraj katerega je bilo ujeto bitje brez dlake na dveh nogah, o katerem mu je govoril Pingo, je sit in zadovoljen sledil človekoma nazaj na plažo. Pingo je zopet tekel zadaj. Gozda, o katerem ni vedel prav veliko, je pa slišal, da je to dom številnih živali, ni dobro poznal in paničen, kot je bil, ni hotel v njem preživeti niti minutke sam.

Ko je Pingo pritekel na plažo, je videl Pija strmeti v leseni čolnič, privezan ob veliko čer. Tudi on si je želel čim prej nazaj na morje, ki jima je dajalo več upanja, da se vrneta domov.

Njuna pogleda, ki sta otopelo strmela v mali čoln, je opazil tudi človeček in nekaj za Pija in Pinga nerazumljivega čeblljal svojemu očetu. Ta je stopil do neobičajnega para - tega je tudi sam prvič videl, je pa o pingvinih in medvedih s severnega tečaja že slišal, a ni pričakoval, da ju bo kateri od teh enkrat rešil iz skalovja, ki je padlo nanj, ko je nabiral jagodičje – in jima z roko nakazal, da lahko stopita na čoln.

Ko sta Pi in Pingo previdno stopila na ozek leseni čolnič, ki sta ga očitno uporabljala mali človeček in njegov drobní oče, je ta čoln odrinil od obale in ga prepustil morskim valovom, ki so bili tokrat naklonjeni brodolomcema.

Še preden so ju močni valovi ponesli stran od otoka, sta na obrobju gostega gozda na tem zelenem otoku zagledala velik rdeči hrast, ki je s hitrimi premiki premagoval razdaljo.

»Kdo pa je to?« je bil začuden mali Pi.

»Pi, zgodbo o hrastu Stanislavu ti bom povedal, ko se vrneva domov, prav?« je dejal Pingo in z nasmeškom opazoval mogočno drevo, ki je izginilo v notranjost gozda.

Valovi so ju zdaj izjemno hitro ponesli na odprto morje in mirno valovanje, ki ju je obkrožalo, ter mirna, a svetla noč, ki je spominjala na polarne noči doma, sta poskrbela za njun globoki spanec.

6. poglavje

Ploščadi, dimniki in morski pes

BUM! - TRESK! - BUM!

Močni zvoki, ki so povzročali tresljaje tudi na morski gladini, so zbudili Pija in Pinga iz prijetnega spanca. Pi je zdaj prvič začutil, kako neverjetno vroče mu je. Povaljal se je po mali lužici, ki sta jo imela v čolnici.

»Glej to,« je njegove misli preusmeril Pingo. Pi je pogledal, kamor je Pingo kazal s perutko, in zagledal pred seboj ogromno naftno ploščad. Nobenemu se niti sanjalo ni, kaj je to, čutila sta samo izjemno silo te ogromne platforme sredi morja. Nedaleč stran je bila še ena in naprej od te še ena. Za zadnjo ploščadjo, ki sta jo videla, pa je bilo kopno in na njem posutih nešteto dimnikov, iz katerih so se vili veliki dimni oblaki. Medvedek in pingvin nista vedela, da je to težka industrija, prav ob njiju pa je bila še proizvodnja goriva, ki poganja človekov vsakdan.

»Kaj je to?!« je vprašal Pi, a Pingo mu ni znal odgovoriti. Strmela sta v veliko napravo, ki se je dvigovala iz morja in spet izginjala vanj, ob tem pa spuščala težke, nežive zvoke.

Takrat se je v njun čoln nekaj zaletelo. Medvedek in pingvin sta prestrašeno odskočila na eno stran čolna, da se je ta nevarno zamajal. Ko je ob čolnu iz vode pokukala plavut morskega psa, pa sta se naglo premaknila na drugo stran čolna, da je tega zopet zamajalo, tokrat na drugo stran. Takrat je iz vode pogledal gobec, vanju pa so se uprle čisto majhne oči, ki so nosile ogromna očala. Še vedno si nista opomogla, ko je morski pes odprl gobec, namesto

ugriza, ki sta ga miže in stiskajoč drug k drugemu pričakovala, pa je vanju butnil smeh.

Morski pes, ki skoraj ni imel nobenega zoba več, se je smejal, da so mu pritekale solze.

»Ne morem verjeti!« se je režal morski pes.

Pi in Pingo sta se zmedeno spogledala, Pingo pa je končno izustil: »Kaj? Česa ne moreš verjeti?«

»Ne morem verjeti ...,« je hotel nadaljevati morski pes, a ga je smeh premagal.

Ko je končno prišel k sapi, je rekel: »Ne morem verjeti, da vidim sredi morja kos trave in na njem dve ovci – črno in belo, ki se sprašujeta, kaj vidita pred seboj.« Morskega psa je spet popadel neustavljivi smeh in Pingo ter Pi nista več vedela, kaj naj rečeta. Sploh pa zato, ker jima ni bilo jasno, o čem govori ta vidno star morski pes.

»Amm ..., no, midva nisva srečala nobenih ovac na morju ...,« je rekel Pi.

»A se norca delata?!« je bil v hipu smrtno resen morski pes, Pi in Pingo pa sta zopet skočila skupaj na eno stran čolna, da se je ta spet začel nevarno gugati.

»Nnne, ne dddelava se nnnorca. Le nnne vvveva, o čččem gggovoriš,« je zdaj odgovoril prestrašeni Pingo.

»Ja, mislim vaju, bučmana!« je zdaj zarobantil morski pes. »Če nista ovci, kaj pa sta?!«

Pi in Pingo sta bila še bolj začudena kot prej, ko sta videla morskega psa mejati se, a sta mu odgovorila: »Midva sva polarni medvedek Pi in pingvin Pingo, sem pa naju je prineslo s severnega pola. Zdaj se samo želiva vrniti.«

Morski pes se je zresnil: »A, tako. No, saj priznam, res imam malo dioptrije, a da tako slabo vidim, res nisem vedel. No, pa mi ne gre zameriti, saj še nikdar

nisem videl medveda in pingvina pluti po morju. Sem pač mislil, da sta ovci, ki jih pogosto opazujem, ko se pasejo na travnikih ob morju,« se je spet nasmehnil stari.

»Ja, saj si niti nisva želela pluti po morju, a se je zgodilo, ko se je najina ledena plošča odlomila od našega doma,« sta mu odgovorila in mu, dopolnjujoč drug drugega, povedala vso zgodbo.

»Takole, Pi in Pingo, tule vaju bom zapustil,« je dejal morski pes, ki je čoln z zanimivima severnjakoma, privezan za svojo plavut, vlekel dolge kilometre daleč na odprto morje.

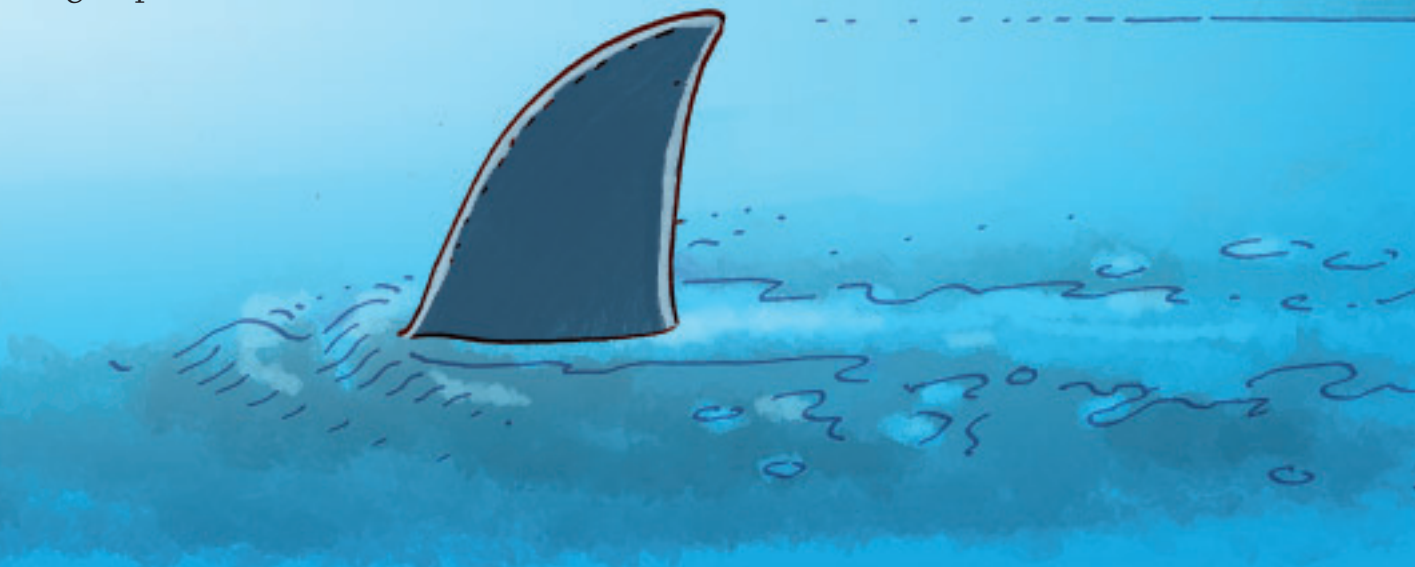
»Najlepša hvala, Lev,« je bil hvaležen novemu prijatelju Pi.

»Ja, hvala,« se je nasmehnil še Pingo, ki je ob Levu spoznal, da niso vsi morski psi tako nevarni, kot je mislil.

»Upam, da bosta kmalu prišla domov,« je dejal Lev in dodal: »Aja, Pi! Ko smo se srečali, si Pinga vprašal, kaj so bile tiste naprave na morju.«

»Ja?« je bil še vedno radoveden Pi.

»Tisto je bil človek,« je odgovoril Lev in jima s plavutjo pomahal v slovo, nato pa izginil v temnem morju. Spet je padla noč in Pinga ter Pija je zopet premagal spanec.

7. poglavje

Taja in Mani

Ko sta odprla težke oči – nista vedela, kako dolgo sta spala -, sta pred seboj zagledala gmoto ledu. Pi je začutil, da mu med dlakami veje hladen veter, podoben tistemu doma, vonjal je pravcato polarno zimo.

»To! Jeee! Doma sva! Jupii!!!« je bil razposajen Pi, čigar mladost je kar pognala iz čolna v hladno morje.

»Pi! Kaj počneš?! Si nor?« se je za mladega prijateljčka ustrašil Pingo, ki je bil sicer prav tako prijetno presenečen nad okoljem, v katerem sta se zbudila.

A Pi se ni pustil motiti. Čeprav do zdaj ni nikoli dolgo plaval, je v tem trenutku plaval kot izurjeni odrasli medvedi, kot je bil njegov oče. Ob obali, ki se je sprva zdela še kar daleč, se je znašel, ko je bil Pingo v čolnu še daleč stran. Zdaj je s čolna skočil tudi Pingo in hitro kot že dolgo ne priplaval na obrežje.

Ledene obale, na kateri sta se znašla, nista prepoznala, a jima je zadoščalo že to, da poznata vonj in zrak, ki ju je obkrožal.

Takrat sta nedaleč stran zagledala skupino pingvinov, ki so se razposajeno spuščali po trebuščkih po skoraj navpični ledeni drsalnici. To ju je spomnilo na njuno igrišče – na ledeno ploščo, ki se je odlomila od polarnega tečaja in ju ponesla na odprto morje. Spogledala sta se in stekla h pingvinom.

* * *

»Zver! Zveeer! Bežite!!!« je mali pingvinček zagnal paniko in poskrbel, da so se vsi pingvini razbežali vsak v svojo smer. Medtem ko ni bilo nikjer nobenega drugega pingvina več, le mali panični pingvinček – neverjetno je spominjal na

paničnega Pinga - je tekel, kolikor hitro je mogel, in to v krogu, Pi in Pingo pa sta zmedeno obstala pred njim, je mali pingvin še bolj zmedeno obstal na mestu in se zabaljil v prišleka.

»Mani, Mani!« se je zaslišal nežni glas iz daljave, še preden sta se uspela Pi in Pingo predstaviti.

Mani, kot je bilo očitno ime malemu, se ni odzval glasu, le strmel je v Pinga. Kako presenetljivo podoben je bil pingvinu, o katerem mu je govorila mama – njegovemu očetu. Tudi on je imel na vrhu glave perje, povoskano v obliki vala. In tak pernati valček ima tudi on sam!

Ko je njegova mama prihitela k drsalnici, je Pingo ostrmel. Že mali pingvinček mu je bil pravo presenečenje – tako znan mu je bil -, zdaj pa ni mogel verjeti svojim očem. Pred njim je stala – Taja!

* * *

Ob dolgem in izjemno veselem pogovoru dolgo v noč, ob katerem Pi in Pingo sploh nista čutila, kako utrujena sta, so se dolgo izgubljena pingvinja družinica in mali polarni medvedek dogovorili, da bodo vsi skupaj živeli na južnem tečaju – v Pingovem domačem kraju. Pingo pa se je na dolgo Pijevo prigovarjanje navsezadnje le strinjal, da bo medvedek lahko sam odrinil na morsko pot nazaj proti severnemu tečaju, ko bo malce zrasel. Čeprav je v sebi upal, da bo na to željo pozabil, ko bo velik, in si bo v tem času že tu ustvaril lepo življenje.

Ko sta stala na obrobju ledene plošče, medtem ko je Taja uspravala malega Manija, je Pi dejal: »Pingo, kaj pa, če sem jaz zadnji polarni medvedek?«

»Ah, kje! Pi, ne skrbi, kot tren boš spet s svojimi, do takrat pa se bom trudil, da se boš tu pri nas počutil kot doma,« mu je obljubil Pingo.

»Upam, da imaš prav,« je odvrnil Pi in odcapljal nazaj proti bivališču Pingove družinice. Pingo, ki je še vedno zrl v hladno antarktično noč, ki je bila skoraj enaka tisti na severnem polu, si je zamrmral: »Tudi jaz, Pi. Tudi jaz.«

Namesto zaključka

Obseg arktičnega morskega ledu je bil v letu 2008 drugi najmanjši, odkar so se pričela satelitska merjenja leta 1979. Ker je bil v letu 2008 led tanjši, je bila celotna prostornina ledu najmanjša doslej. Opazen dogodek v letu 2008 je bilo dramatično izginotje skoraj četrtnine masivnega ledenega pokrova na otoku Ellesmere; pred stoletjem je bil led debel 70 m in je pokrival 9.000 km², v letu 2008 pa se je zmanjšal na 1.000 km². Sezona je močno povečala padajoči 30-letni trend obsega arktičnega morskega ledu. Eno je gotovo: taljenje morskega ledu ogroža tam živeče živali.

VIR: Agencija Republike Slovenije za okolje

Nekaj misli o zgodbi ...

Usode živali in ljudi so tesneje prepletene, kot se zdi na prvi pogled. V zgodbi sta žrtvi podnebnih sprememb mali Pi in Pingo, v resničnem življenju pa čisto pravi otroci, npr. tisti iz Bangladeša. Če ne bomo ukrepali, bo spremenjeno vreme vplivalo tudi na Janeze, Metke, Mihe, Mojce, na naše življenje in še bolj na življenja naših otrok. Zaradi njihove prihodnosti vsaj delno spremenimo svoje navade in pomagajmo Zemlji spet zdravo zadihati. Ganljivo je vprašanje malega Pija svojemu prijatelju: »Pingo, kaj pa če sem jaz zadnji polarni medvedek?« Otroci, mladi in odrasli mu odgovorimo skupaj: »Ne, Pingo, naredili bomo vse, da se ti ledena plošča pod nogami ne bo stalila.« Prihodnosti ne sme staliti naša neodgovornost.

Dr. Romana Jordan Cizelj, slovenska poslanka v Evropskem parlamentu

Zaradi podnebnih sprememb se naš svet spreminja. Ne gre le za to, da se pingvini in polarni medvedi pojavijo tam, kamor ne spadajo! Ljudi, še zlasti mlade ljudi, je treba poučiti o resnosti teh sprememb, da jih lahko ublažimo. Ta zgodba ima za Pinga, ki doživi ponovno snidenje z ženo in sinkom, srečen konec, medtem ko Pi morda nikoli več ne bo videl svoje matere. Glede na vse, kar smo ljudje storili svojemu planetu, se popolnoma srečnega konca pri podnebnih spremembah ne moremo več nadejati, lahko pa s spremembami našega ravnanja zgodbi napišemo vsaj delno srečni konec.

Yvo De Boer, nekdanji izvršilni sekretar Okvirne konvencije ZN za podnebne spremembe

Zgodba o Pijevem in Pingovem turbolentnem potovanju od severnega do južnega tečaja nam pomaga razumeti, da podnebne spremembe ne vplivajo le na nas, temveč vplivajo tudi na življenje in okolje, ki nas obdaja. Kot mati bi rada verjela, da lahko vsak otrok še vedno upa na boljšo prihodnost. Naloga vsakega odraslega je, da skuša poiskati rešitve za te skupne težave. Otrokom ni preprosto razložiti vpliva podnebnih sprememb, vendar ga lahko s pomočjo Pijevih težav bolje razumejo in začnejo razmišljati o lastnih pozitivnih dejanjih, ki bi privedla do sprememb.

Connie Hedegaard, evropska komisarka za podnebne spremembe

**SAD EARTH
COLLECTION**

ISBN 978-061-02964-2-4

9 789619 296424